

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

*Εν Ελλάδι Δρ. 10 — εν τῇ ἀλλοδαπῇ γρ. χρ. 12.
*Ἡ συνδρομὴ εἶναι προληπτικῆς ἰσότητος ἢ κατ' ἰσομηνίαν εἰς δύο ἰσὰς δόσεις.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΥΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΑΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

*Εν ἰδῷ Μουσῶν ἀριθ. 8.

*Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 20.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 23 Σεπτεμβρίου 1884.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΕΛΤΙΟΥ: Χριστιανική ἀρχαιολογία. — Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά. — Κ. Σ. Κόντου Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις. — Βιβλιογραφία. — Ἡμερολόγιον. — Ἐβδομάς. — Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων. — Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Ἀλληλογραφία.

ΦΥΛΑΧΟΙ: Τὰ κοιμητήρια τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ Σπυρίδωνος Κ. Παγανίλη — Τίνες ἦλθον κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ Σ. Γ. Παναγιωτοπούλου. — Ἡ νυφοβλα, ποίημα ὑπὸ Ἰωάν. Πολέμη. — Ὁ συνταγματάρχης ἀμερικανικῶν διήγημα (συνέχεια). — Νεοελληνικά ὑπὸ Σ. Δε Βιάζη.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

Ἡ πρὸς μελέτην τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας συστηματικὴ ἐργασία ἢ διὰ τῆς «Ἐβδομάδος» ἰδίως ἐκδηλουμένη, τοσαύτην ἐντύπωσιν προὔξεν ὥστε εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς — οἵτινες βεβαίως κατανοοῦσι τὴν βλάβην, ἣτις προσεγένετο τῇ Ἑθνικῇ ἡμῶν ἱστορίᾳ ἐκ τῆς ἐγκληματικῆς περιφρονησεως πρὸς πᾶν ἀντικείμενον μὴ ἀναγόμενον εἰς τοὺς κλασσικοὺς λεγομένους χρόνους — ὥστε καθ' ἑκάστην ἀποστῆλθουσιν ἐπιστολάς, πολλὰ τῶν ὁποίων ἔχουσιν ἀξιώσεις διατριβῶν, δι' ὧν ἐπιδοκιμαζόντες καὶ ἐνθαρρύνοντες τὸν καλὸν ἀγῶνα, εἰς δὴ ἡ «Ἐβδομάς» πρωταγωνιστεῖ, προτρέπουσι ταύτην ὅπως μὴ ἀποστῆ τῶν τοιούτων μελετῶν, μονοῦ δὲ ἐξακολουθῆ ἀποστέλλουσα εἰδικούς συνεργάτας τῆς εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, εἰς ἃ ὑπάρχει ἔθνικὸς πλοῦτος κατακεχωσμένος καὶ ἡμιεφθαρμμένος ὑπὸ τοῦ χρόνου ἢ ἐγκαταλειμμένος ὑπὸ τῆς ἀμαθίας. Ἐν μιᾷ τῶν ἐπιστολῶν τούτων, γραφεῖσθ ὑπὸ τοῦ ἐν Χαλκιδί ἀξιοτίμου δικηγόρου κ. Ἄνδρ. Χαλκιοπούλου, πλὴν τῶν λίαν κολακευτικῶν ἐκφράσεων διὰ τὴν «Ἐβδομάδα» καὶ τὸν ἐκεῖσε ἀποσταλέντα εἰδικὸν συνεργάτην τῆς κ. Γ. Λαμπάκη, περιέχονται σπουδαίαι πληροφορίες, ἃς ἐθεωρήσαμεν καλὸν νὰ μεταδώσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, δηλοῦντες ὅτι εὐχαρίστως καταχωρίζομεν καὶ ἐτέρας ἐπιστολάς ἐπὶ ζητημάτων ἐνδιαφερόντων τὴν ἐνιαίαν Ἑθνικὴν ἀρχαιολογίαν.

*Γέρων Χαλκιδεὺς μ' ἐβεβαίωσε — γράφει ὁ κ. Χαλκιοπούλου — ὅτι ὁ ἐνταῦθα ναὸς τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ἦτο λατινικῆς καὶ ὅτι ἐνθυμεῖται αὐτὸν ἄνευ τέμπλου, ὡς οἱ ναοὶ τῶν δοτικῶν πρὸς δέ, ὅτι ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ὑπάρχει μεγάλη στή-

να καλλίστης κατασκευῆς, ἐν ἣ ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ κατῆλθε δι' ὀπῆς εὐρισκομένης παρὰ τὴν θέσιν τοῦ ἄμβωνος — μήπως εἶναι βαπτιστήριον;

Περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μάρκου, οὐδὲν κατῳρώσασα νὰ ἐξιχνιάσω, καίτοι κατέφυγον εἰς τοὺς γεροντοτέρους τῶν ἐντοπίων. Δυστυχῶς ἡ ἀσπλαγχνία τοῦ πανδαμάτορος ἐκφαίνεται ἐν τῇ πατρίδι μου ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἀγρίότητι. Ἐκ συγγραφῶν ἐλάχιστα δύνανται τις νὰ βοηθηθῆ, ἢ δὲ παράδοσις εἶναι ἰσχυροτάτη, διότι οἱ μὲν κάτοικοι τῆς πόλεως ἄλλοθεν τὰ πλεῖστα ἐπήλθον, οἱ δ' ἐν τοῖς χωρίοις ἐλάχιστα διατήρησαν ἐν τῇ μνήμῃ ἐν μέσῳ τῆς βαρύτατα καταθλιψῆς τὸν δόσμοιρον τοῦτον τόπον δουλείας. Ἄλλ' ἔχω δι' ἐλπίδος, ὅτι τῇ βοήθειᾳ παλαιωτάτων ταπεινῶν, ἣτοι τουρκικῶν τίτλων ἰδιοκτησίας, θέλομεν τεθῆ εἰς τὰ ἴχνη τοῦ ναοῦ ἀναφερομένου, ὡς σύνθεσις τοῖς ἐγγράφοις τούτοις, ὡς ὄριον τινὸς ἰδιοκτησίας. Εὐτυχῶς παραμένει ἐνταῦθα ὁ εὐγενέστατος φίλος μου ὁθωμανὸς Ραῖφ Σερῖφ τελειόφοιτος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱατρικῆς σχολῆς, ὅστις μοὶ ὑπεσχέθη ἐκθυμὸν συνδρομήν.

Τὸ ὄνομα Μηλιάνης, ὅστις ἀναφέρεται ὡς κήτωρ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μάρκου, σέζεται ἐν οἰκογενεῖα τῶν πλησίων χωρίων καθαρῶς ἐντοπία, ὡς ἔραβον, καὶ ἐν οὐδεμιᾷ σχέσει εὐρισκομένη πρὸς τοὺς ἀλβανούς τῆς Βοιωτίας ἢ τοὺς καταλαβόντας τὸ μεσημβρινὸν τῆς Ἑβδοίας. Θὰ καταφύγω εἰς τὰς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας καὶ ἴσως μάθωμιν τι.

Ἄλλα πλὴν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς, ἀκραφνοῦς τύπου Basilicarum πολλὰ καὶ ἄλλα ἔχουσι νὰ ἐξετάσωμεν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ:

Ἐν τῷ δήμῳ Ἀγλαίων ὑπάρχει ἡ μονὴ Ἰαλατάκι — ἰδρυθεῖσα πρὸ 1000 ἢ 800 ἐτῶν, ἢς ὁ ναὸς φερώνυμος τοῦ Ἁγ. Νικολάου, φέρει τὸν τύπον τῆς Β' περιόδου, ἔχει λαμπρὰς γραφὰς ἐν αἷς περίεργος κεράσταισι τοῦ ἔδου, λαμπρὸν νάρθηκα καὶ 4 ἢ 5 ἔγγραφα ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτῆς.

Ἐπίσης ἡ μονὴ Ἰερόντος, ἰδρυθεῖσα παρὰ τοῦ δαυὶδ Δαυὶδ, ἐν ἣ εὐρηται ὑπόγειος ναὸς φέρων πολλὰς καὶ καλὰς γραφὰς.

Ἐν τῷ δήμῳ Μεσσαίων ὑπάρχει ἡ μονὴ Μακρομάλλη — ἢς ὁ ναὸς φέρει τὸν τύπον τῆς Γ' περιόδου πλήρη καλῶν τοιχογραφιῶν.

Ἐν τῷ δήμῳ Διρφίων εὐρηται ἡ μονὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἔχουσα ἐκκλησίαν ἐπίσης ἀρχαίαν ὁμοιοτάτην τῇ Ἀθηναίῳ Καμακάρῃ.

Ἐν τῷ ἡμετέρῳ δὲ δήμῳ ὑπάρχει ἡ μονὴ Ἀρμᾶ — ἢς ὁ ναὸς φέρει καθαρώτατον τὸν τύπον τῆς Β' περιόδου καὶ ἔχει 4 ἢ 5 ἐπιγραφὰς πλάνας ἀναφερόμενας εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ γράφας ἔχει ἀξιολογώτατας.

Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Θεσῶν ὑπάρχει ἡ μονὴ Σαματᾶ — ἔχουσα χρυσοῦλα καὶ ἄλλα πολύτιμα κειμήλια. ἢς ὁ ναὸς εἶναι ἐπίσης ἀρχαῖος καὶ καλλίστας ἔχει γραφὰς ἐγκαταλειμμένους ἐπίσης ναὸς τις τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν τῷ δήμῳ Ἀδελίδος, ἀνήκει εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῆς Β' περιόδου καὶ διατηρεῖ πολλὰ ἴχνη τῆς ἀρχαίας του δόξης. Ἐπίσης ναὸς τις τοῦ ἁγίου Ἰωάννου πλησίον τῶν Θεσῶν «Μαζαράκι» ἐπιλεγόμενος.

Ἐγγραφα εἰς διαφόρους φίλους ἐν Θεσῶν, Κόμη, Κραύστερ, Σκιάθω, Ξηροχωρίῳ καὶ Σκοπέλω, παρακαλῶν αὐτοὺς ν' ἀποστείλωσι κατάλογον ἢ καὶ ἀκριβῆ περιγραφὴν τῶν ἐκεῖσε τυχῶν ἀρχαίων ναῶν, πέπεισμαι δ' ὅτι προσνεχθήσονται πρόθυμοι πρὸς εὐδόξαν τόσῳ καλοῦ σκοποῦ. Ἄλλ' ἀνάγκη πᾶσα νὰ μεταβῆ ἐπὶ τόπου εἰδικῶς ἀνὴρ διότι δυστυχῶς ἐπιγίγουσα μελέτη δὲν μοι

συγχωρεῖ καιρὸν, ὅτε ἔχω ὅταν ὁ ὀμότερος συνεργάτης εἰδικότητά.

Ὁ καιρὸς ἐπιγίγει, φροντίσατε, ὡς τάχιον, διότι θλιβερὰ πείρα κατέδειξεν, ὅτι δὲν σεβόμεθα ὡς ἔδει τὰ λείψανα ταῦτα τῆς τέχνης.»

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Πρὸς στιγμὴν ἐφοβήθημεν ὅτι «ἔργα καὶ ἡμέραι» κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ γραφῶσι, καὶ ὅτι ἠθέλομεν περιορισθῆ μόνον εἰς ἀναγραφὴν καὶ ἀνάλυσιν τοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο πονήματος τοῦ Ἁγίου πρώην Λαρίσης Δωροθέου, περὶ τοῦ ἐν Σωζουπόλει ὑπ' αὐτοῦ διατηρουμένου ἀπὸ τοῦ 1872 ἑλληνοπρεπεστατοῦ παρθεναγωγείου διότι ἡ κατὰ τοῦ ἀγαθοῦ γυμνασιάρχου Βορτσέλα ἐπίθεσις τῶν ἀπορριφθέντων μαθητῶν, ἢ τῶν νυκτοβίων καὶ ἡδυφθόγων σαλεπταίδων, τῶν χελιδόνων τούτων τοῦ Σεπτεμβρίου, ἔλευσις, ἢ μετὰ τὴν Μερόπην τοῦ Βερναρδάκη παράστασις τοῦ «ζηλοτύπου συζύγου» ἀντὶ τῆς «Μάρτυρος Δικατερίνης» τοῦ εὐφαντάστου Κόμητος, ἢ τῶν διοικητικῶν ὀργάνων θρασυθεῖσα — ἐκ τῶν κατὰ τοῦ Λοῦη-Λεβίδου καταδικαστικῶν ἀποφάσεων — ἐπικυριαρχία τῶν χαρτίνων ἐλευθεριῶν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων!! αἱ ἐνεκα ἀσυμβιβάστου διαγωγῆς πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ δημοσίου λειτουργοῦ ἀπολύσεις τοῦ συρμοῦ, αἱ περὶ τοῦ τίς ἔγραψε τὴν περὶ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἑλλάδι φυλλάδα ἔρευναι, αἱ ἀτελέσφοροι ἀναζητήσεις ἀδελφῶν διὰ τὸν ξενίζοντα «Εὐαγγελισμὸν», ἢ ὑπὸ 500 γυναικῶν τοῦ Πόρου γραφικὴ ἀνέλευσις τῆς ἀτμομητορίας «Σύρου», καὶ τέλος ἡ σύστασις τῆς ἀκατανόητου «Ἀνατολικῆς ὁμοσπονδίας» εἰς ἐποχὴν μάλιστ' ἀκαθ' ἣν ἡ ἀλληλαπέχθεια τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐκορυφώθη, δὲν δύνανται βεβαίως νὰ θεωρηθῶσι γεγονότα ἐκ τῶν ἐν τοῖς «ἔργοις» συνήθως ἀναγραφόμενων. Ἡθέλομεν ἰσῶς περιουσιθῆ εἰς τὸ νὰ ἐπευφημήσωμεν τὸ γνήσιον τῆς Ἑλλάδος τέκνον Στέφανον τὸν Ζαφειρόπουλον διὰ τὴν διανομὴν 92 ὄλων χιλιάδων δραχμῶν ἐν μιᾷ ἐβδομαδί εἰς τὰ ἑλληνοπρεπῆ καθιδρύματα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἠθέλομεν περιορισθῆ ἐξ ἑνὸς εἰς τὸ νὰ συλλυπηθῶμεν τὸν πτωχὸν διδάσκαλον — ἢ μάλλον τὸν ἀποσείλαντα τοῦτον εἰς Διδυμότειχον Βούλγαρον ἀρχιεπίσκοπον Ἀδριανουπόλεως — διότι, περιπλανηθεὶς οὗτος ἀνὰ τὰς ἀκμαζούσας ἐν ἑλληνικοῖς φρονήμασι χώρας ἐκεῖνας, οὐδὲ ἓνα ἡδυνήθη νὰ ἀγρεύσῃ Βούλγαρον μα-

θητήν, επέστρεψε δὲ ἐπὶ τοῦ θύου του μὲ κρεμαμένους νωχελῶς τὰς χεῖρας, μὲ κυμαίνουμένην νυσαλέαν κεφαλήν καὶ μὲ ἀθίκτον εἰς τοὺς κόλπους του Βουλγαρικὴν γραμματικὴν, ἐκ τῶν καλλιπεδῶν κανόνων τῆς ὁποίας εἶνε λήτημα ἀν' ὀφελήην καὶ ὁ χονδροκέφαλος θύος του, ὁ μόνος—μετὰ τὸν διδάσκαλον—ἀξίος λόγου Βουλγαρόφωνος τῶν χωρῶν ἐκείνων ἠθέλωμεν περιορισθῆ ἔξ ἄλλου εἰς τὸ νὰ συγχαρῶμεν τοὺς ἑλλήνων μοναχοὺς τῆς Μονῆς Βατοκίου τῆς Βουλγαρίας, οἵτινες κατὰ τὴν πανήγυριν τῶν προσείλκυσαν χιλιάδας ὄλας χωρικῶν Βουλγάρων δραμόντων ὅπως δεχθῶσι τὰς εὐλογίας τῶν ἑλλήνων μοναχῶν, προσφέρωσι τὰ δῶρά των καὶ προσκυνήσωσι τοὺς πατρώους Ἁγίους, μὲ ὄλας τὰς φωνὰς τοῦ ἐγχαριῶτου τύπου, τὰς ἀποτροπὰς τῶν ἀρχῶν, τοῦ κλήρου καὶ τῶν χωροφυλάκων... ἠθέλωμεν περιορισθῆ τίς οἶδεν εἰς τί ἀκόμη... ἀν δὲν ἀνεφαίνετο ἀπροσδοκῆτως ἡ ὑπὸ τῆς φίλης «Ἀκροπόλεως» ἐγκαινισθεῖσα ἐν Ἑλλάδι συνιδρυθεῖς ἐνὸς τῶν συντακτῶν τῆς μετὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἠἐπικληθεῖσα Δούρειος σὺνέντευξις. Καὶ δὲν θὰ ἀμφισβητήσωμεν ἴσως τὸ κατάλληλον τοῦ ἀποστόλου, ὅστις καὶ γνώσεις ἰκανὰς καὶ ἐπιτηδειότητά τινα ἀνέπτυξε, θὰ ἐπεθυμοῦμεν ὅμως οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν νὰ παρεστρέποντο εἰς γενικωτέρας συζητήσεις, ὅπως πεισθῶσιν οἱ εὐαίριθμοι ἐκεῖνοι ἰσχυρογνώμονες, οἱ μὴ ἀναγνωρίζοντες προσωπικὰ κόμματα, ὅτι ὑπάρχει ριζικὴ διαφορά ἰδεῶν, δικαιολογουσα τὴν ὑπαρξίν πολιτικῶν ἀποχωρήσεων καὶ τοιούτων ἰδεῶν ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπάρχη πλήρης καὶ τέλειον σύστημα εἰς τοὺς κροτάφους τῶν εὐπαιδευτοτέρων Ἑλλήνων τῆς σήμερον καὶ τῶν ὑπὲρ πάντας ἄλλον γνωρίζοντων καὶ σπουδασάντων τὰς ἀνάγκας καὶ τὴν ἰδιοφυίαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ κκ. Τρικοῦπη καὶ Δηλιγιάννη.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

— Ἡ ἐν Ὁδησσῷ συγκροτηθεῖσα γεωργικὴ καὶ βιομηχανικὴ ἐκθεσις εἶναι διηρημένη εἰς 36 τμήματα, ὑπὲρ τοὺς χιλίους δὲ ἐκθέται ἐνεφανίσθησαν. Τὸ τμήμα ἰδίως τῶν τροπικῶν ἀνθῶν, φυτῶν καὶ ὀπωρῶν φωταγωγοῦμενον τὴν ἐσπέραν δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός παριστά, ὡς ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκείθεν, θέαμα ἕξοχον.

— Ἐν Κιέβῳ ἐγένετο ἐναρξίς τῆς συνεδριάσεως τῶν Ῥώσων ἀρχιεπισκόπων περὶ ἠθικῆς καὶ ὀλιχῆς βελτιώσεως (καὶ ἐκεῖ) τοῦ κλήρου.

— Ἐν Μόσχᾳ ἀπέβιασε μετὰ μακρὰν καὶ πολυῶδον νόσον εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς αὐτοκρατορίας Μαριάς, ὁ ἐξ Κεφαλληνίας **Μ. Η. Ὀρφανός**, συγγραφεὺς διηγημάτων τοῦ ἐν Σιβηρίᾳ βίου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Μύσλα», εἰς ἡλικίαν 37 ἐτῶν.

— Ὅσον οὕτω ἐκδίδεται ἡ ἱστορία τῆς Κρήτης ἀπὸ τῆς κατακτήσεως μέχρι τῶν

καθ' ἡμᾶς χρόνων ὑπὸ Ἰω. Πολιουδάκη, ἐγκριθέντος τοῦ ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως ἐγγραφέντος ἐν τῷ προϋπολογισμῷ ἑκατοντατάλληρον χορηγήματος ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς! Κυβερνήσεως.

— Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκδρομὴ εἰς Κρήτην» ὁ βαρῶνος Μάλτσαν ἐδημοσίευσεν ἐκθεσιν τοῦ εἰς Κρήτην ταξιδίου του κατὰ τὸ 1883 ἀποσπάσματα τῆς ἐν λόγῳ ἐκθέσεως ἐδημοσίευσεν ἢ ἐν Χανίοις ἀξιόλογος ἐφημερίς «Λευκὰ Ὅρη».

— Αὐτοκρατορικὴ διάταξις ἀπηγόρευεν ἐν Ῥωσίᾳ, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰς δημοσίας βιβλιοθήκας καὶ ἀναγνωστήρια, ἑκατὸν εἰκοσι πέντε ἔργα διαφόρων συγγραφέων. Εἰς τὸν κατάλογον τῶν διαγραφέντων ἔργων εἶναι τὰ ὀνόματα τῶν ἐξῆς συγγραφέων: Agassiz, Michelet, Huxley, Lubboch, Bagehot, Zola, Louis Blanc, Lassalle, Marx, Moleschott, Proudhon, Rochefort, Reclus, Buchner καὶ Spencer.

Ἐπίσης ἀπηγορεύθη ἢ εἰς Ῥωσίαν εἰσοδος τοῦ βιβλίου *Monsieur Nicolas* τοῦ Restif de la Bretonne, διότι ἐν αὐτῷ ὁ συγγραφεὺς σχολιάζει τὴν Α. Μ. τὸν αὐτοκράτορα. Ἡ δημοσίευσις τοῦ *Monsieur Nicolas* ἢ ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά ἀποκεκαλυμμένη (16 τόμοι εἰς 12) ἤρxisε τῷ 1794 καὶ ἐτέλειωσε τῷ 1797!!

— Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ κόμητος δὲ Βαίσιτ ἐξεδόθησαν ταυτοχρόνως Γερμανιστὶ καὶ Γαλλιστὶ.

— Κατ' αὐτὰς δημοσιεύθησεται τὸ «Ἡμερολόγιον τοῦ Tourguénef ἐν ὃ ὁ ἐξοχος μυθιστοριογράφος ἐσημείωσεν καθ' ἐκάστην τὰς προσωπικὰς ἐντυπώσεις καὶ παρατηρήσεις του ἐπίσης θέλει ἐκτυπωθῆ καὶ ἡ ἀλληλογραφία του.»

— Εἰς τὸν ἀριθ. 206 (τῆς 7 Ἰουλίου) τοῦ ἀξιολόγου φιλολογικοῦ ἰδίου φύλλου τῆς Κερκυρας «Ῥῆμα Φεραίου» καταχωρήσθη ἐκτενὴς διατριβὴ τοῦ Ἰεροδ. Α. Λευθεριάτου καθηγητοῦ τῶν ἱερῶν ἐν ἣ ὑποστηρίζεται ὅτι ἡ Κέρκυρα τὴν σωτηρίαν τῆς κατὰ τὸ 1716 ἀπὸ τῆς ἀπειλουμένης εἰσοβολῆς Ἀχμετ τοῦ Γ' δὲν ὀφείλει κυρίως εἰς τὸν κόμητα Σχάλεμβουργ ἄλλ' εἰς τὸν θαυματουργὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα.

— Κατὰ τὴν ἐφημερίδα *Le Livre*, ἡ ἐφημερίς *Le Standard* τοῦ Λονδίνου ἔδωκε τῷ 1883 τὸ ποσὸν τῶν 2,500,000 φράγκων, ὡς καθαρὸν κέρδος.

Ἡ *Daily Telegraph* φέρει εἰσοδήμα πλεον τῶν 6,000,000 κατ' ἔτος καὶ οἱ *Times* ἀκόμη περισσύτερον.

ΚΟΝΕΤ. Σ. ΚΟΝΤΟΥ ΓΛΩΣΣΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

§ 11. Δεινῶς βαρβαρίζουσιν οἱ γράφοντες **στάχεις**. Τὸ ὄνομα στάχης διὰ τοῦ γ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ κλινόμενον ἔχει πληθυντικὸν οἱ στάχες καὶ τοὺς στάχες ἢ κατ' ἀνάγκην ἐκφορὰν οἱ στάχες καὶ τοὺς στάχας, ὡς ἐν τῷ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίῳ ΙΒ', 1 «ἤρξαντο τίλλειν **στάχας**» καὶ ἐν τῷ κατὰ Λουκᾶν ε', 1 «ἤ-

σθιον τοὺς **στάχας** ψάγοντες ταῖς χερσὶν καὶ ἐν ἄλλοις βιβλίοις. Ἐσχάτως δὲ βάρβαρον εἶνε τὸ ὁμοίως τῷ **πῆχες** καὶ **πελέκεις** καὶ **πρέβεις** ἐσχηματισμένον **στάχεις**.

Χοιροβοσκός σελ. 231, 33 «Λέγει ὁ τεχνικός ὅτι τὰ εἰς γε μονογενῆ τὸ γ φυλάττουσιν ἐπὶ τῆς γενικῆς δηλονότι καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνονται, οἷον στάχης στάχης, βότρυς βότρυς, νέκυς νέκυος, Τίφους Τίφους (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον), Ῥαδάμανθος Ῥαδαμάνθους, Παλάμους Παλάμους τὸ γὰρ Παλάμους διὰ τοῦ ΔΟΣ κλινῶν παρὰ Αἰσχύλῳ ἠμάρτηται (ἔστι δὲ ὄνομα κύριον βασιλέως). Δεῖ προσθεῖναι χωρὶς τοῦ πῆχους πῆχως καὶ πέλεκους πελέκως». Ὁρθῶς ὁ Δεινδύρφοις μετέγραψε **πάλμους** **πάλμους** καὶ **πάλμυδος** (Θρο. Στεφ. Τόμ. ε', σελ. 108 καὶ *Λεξ. Αἰσχ.* σελ. 268). Ὁ Ναύκιος ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν Ἀποσπασμάτων τῶν Τραγικῶν (σελ. 96) εἰκασεν ἔστι δὲ ὄνομα Φρύγιον βασιλέως ἀντὶ τοῦ κύριον.

Λέγει δ' ὁ Χοιροβοσκός καὶ (σελ. 357, 18) «Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς γε λήγοντα θηλυκά, εἰ μὲν εἰσι βαρύτερα διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνονται, οἷον πίτυς πίτυς, χέλυς χέλυς (σημαίνει δὲ τὴν κισθάραν)—γένυς γένυς, ἀμάμαξος ἀμαμάξους (σημαίνει δὲ ἀμπελον ἀναδενδράδα) τὸ γὰρ παρὰ Σαπφοῦ ἀμαμάξους παράλογόν ἐστι γῆρυς γῆρυς (σημαίνει δὲ τὴν φωνήν) — ἔγγελος ἔγγελος, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ

τίσρονι ἔγγελός τε καὶ ἔχθες. τὸ γὰρ παρὰ Ἀριστοφάνει τὰς εἰκοθε τῶν ἔγγελων τὰς ἑμὰς μεμυμένοι. ὡς ἀπὸ τοῦ ἔγγελος τῆς ἔγγέλως ἐστίν» καὶ (σελ. 358, 20) «Τὰ δὲ εἰς γε ὀξύτονα θηλυκά, εἴαν μὲν συστέλλωσι τὸ γ, διὰ τοῦ ΔΟΣ κλίνονται—εἴαν δὲ μακρὸν ἔχωσι τὸ γ, διὰ καθαροῦ τοῦ ος κλίνονται, εἴτε ὀξύτονα ὦσιν εἴτε περισπώμενα, οἷον οἴζυς οἴζυς, Ἐρινός Ἐρινός, πληθύς πληθύς, ἰζύς ἰζύς (σημαίνει δὲ τὴν ῥάχιν), ἰλύς ἰλύς, ἐδητύς ἐδητύς (σημαίνει δὲ τὴν βράσιν) — δρύς δρύς τοῦτο δὲ περισπᾶται ὄφρυς ὄφρυς, ὄσφυς ὄσφυς (σημαίνει δὲ καὶ αὐτὸ τὴν ῥάχιν) καὶ ταῦτα δὲ περισπᾶνται.»

Ἐχει δ' ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ἄλλα πολλὰ ὀνόματα ὅμοια τοῖς ὑπὸ τοῦ Χοιροβοσκοῦ μνημονευομένοις, οἷον μῦς, ὡς ἡ σῦς, ἄλυσ, θρήνυς, ἰχθύς, κἀνδύς, σίκυς, φίτυς, ἄρκυς, ἀχλύς, δελφύς, ἰγνύς, ἰσχύς, ἰτύς, κἀρχυς, κλιτύς, λιγνύς, σκόλλυς, ἑκατοστύς, πεντηκοστύς, χιλιοστύς, τριττύς, τετρακτύς, Αἶγυς, Ἄλγυς, Ἄρδυς, Ἄτυς, Βάβυς, Βέλεσυς, Βῆδς, Βλέμυς, Δίκτυς, Δίρρυς, Ἦρυς, Ἰππυς, Ἰσχυς, Κέπυς, Κότυς, Μόρυς, Τηθύς, Φόρυς, Αἰθύς, Φλέγυς. Πρὸς Στεφ. Βυζάντιον. σελ. 667, 19 καὶ Βυζάντιον. σελ. 933, 15).

Ἐλήθη δὲ καὶ **Πόλυς** (Συλλ. Ἐπιγρ. Ἑλλ. Τόμ. Β', σελ. 701: **Πόλυς**) καὶ **Θάραυς**, περὶ οὗ ἴδε Μενέκιον *Del. Poet. Anth. Gr.* σελ. 134 ἔτι δὲ **Ξένυς**, περὶ

οὗ ποιεῖται λόγος ὁ Φίλικος *Beitrag. Beazonb.* Τόμ. Γ', σελ. 277 μνημονεύων καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Ἐν τῷ Ὀρθογραφικῷ τοῦ μακαρίτου Ἀσωπίου, ὅπερ παντοδαπῶν σφαλμάτων μεστόν εἶνε, κεῖται (σελ. 45) «ἡ γῆρυς (=φωνή), ἡ θρήνυς (=ὑποπόδιον), ἡ ἀλλυς (=ἄλλη, πλάνη), ἡ ἀρκυς (=δίπτυον)—ἡ κἀρχυς, κτέ.» Διττῶς εἶνε ἠμαρτημένον τὸ ἡ ἄλλυς, τὸ μὲν διότι διὰ διπτῶν ἄ ἐγράφη, ὡς καὶ τὸ ἄλλη ἀντὶ τοῦ ἄλη, τὸ δὲ διότι μετὰ θηλυκοῦ ἀθροῦ προσηύθη. Ἑλληνιστὶ λέγεται ὁ ἄλλυς. Καὶ τὸ θρήνυς δ' ἀρσενικοῦ γένους ἦτο, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν χωρίων τῶν ἐν Ἰλιάδῳ Ε, 240-1 καὶ Ο, 729 ἀπαντῶντων (ἴδε Εὐστάθ. σελ. 982, 60 καὶ σελ. 1040, 3). Πλημμελῶς δ' ἔχει ἡ ἐκφορὰ **κἀρχυς**. Ὁ ὕγιης ἡ δόκιμος τύπος εἶνε **κἀρχυς**, ὅθεν **καρχύδιον**, **καρχυδίας**, **καρχυδύεις**, **καρχυδύρος** - **καρχυδύρος**.

Περὶ τῆς κλίσεως τοῦ **ἔγγελος** ποιεῖται λόγος καὶ ὁ Ἀθηναῖος γράφων (σελ. 299 α) «Ὀμήρου δὲ εἰπόντος **τεῖρον**» **ἔγγελός τε καὶ ἔχθες**, ἀκολουθῶς ἐποίησε καὶ Ἀρχιλόχος

πολλὰς δὲ τυλάς ἔγγελος ἰδέτω.

Οἱ δ' Ἀττικοί, καθὼς Τρύφων φησί, τὰς ἐνικὰς χρήσεις ἐπιστάμενοι διὰ τοῦ γ τὰς πληθυντικὰς οὐκέτι ἀκολουθῶς ἐπιφέρουσι. Παρατίθεται δ' ἐν τοῖς ἐξῆς μαρτυρία ἐκ κομικῶν ποιητῶν τοῦ τε ἐνικοῦ **ἔγγελου** καὶ **ἔγγελος** καὶ τοῦ πληθυντικοῦ **ἔγγέλους** καὶ **ἔγγέλων** καὶ **ἔγγέλων**. Λέγει δὲ καὶ ὁ Εὐστάθιος ἐν ταῖς εἰς Ὀμηρον Παρακεκολαῖς σελ. 1231, 34 «Ἰστέον δὲ ὅτι Ὀμηρος μὲν διὰ τοῦ γ κλίνει **ἔγγελος** φαίνεται δὲ καὶ διὰ τοῦ εὖς Ἀττικῶς ἔχει τὴν κλίσιν ἢ παραξυτῶνας **ἔγγέλους** ἢ ἄλλως **ἔγγελος** προπαροξυτόνως, καὶ δηλοῦται τοῦτο παρὰ τῷ κομικῷ ἐν τῷ **ἔγγέλων** καὶ **ἔγγέλεις** καὶ παρὰ ἑτέροις δὲ πολλοῖς. Φησὶ γαῦν καὶ Ἀἴλιος Διονύσιος ὅτι **ἔγγελος** τὸ ἐνικόν, **ἔγγέλεις** δὲ τὸ πληθυντικόν καὶ **ἔγγέλων** καὶ **ἔγγέλων** **ἔγγέλων** δὲ τὰ τεμάχια φησὶ τῶν ἔγγέλων». Πρὸς καὶ Πολυδεῦκ. ε', 50.

Τῷ ἀμάμαξος, ἐξ οὗ συνέθηκεν ὁ Ἀριστοφάνης τὸ **ψευδαμάμαξος**, ἐμπερὲς ὑπάρχει τὸ ἀτράφαξος, ὅπερ εὐρίσκειται γεγραμμένον καὶ **ἀτράφαξ** (Γαλλν. Τόμ. ΙΑ', σελ. 777 καὶ 843: **ἀτράφαξ**) καὶ **ἀνδράφαξ**. Πρὸς **ἔγγελος**, **πρόβις**, **σκόλλις** ἔτι δὲ **Πάτρας** **Πάτρας** (Πάτρας) παρὰ Στεφ. Βυζάντιον. σελ. 512, 16. Ἡ ὀρθὴ ἡ δόκιμος ἐκφορὰ εἶνε ἀναντιλέκτως **ἀτράφαξ**. Πρὸς Εὐστάθ. σελ. 539, 5 «Φασὶ δὲ καὶ τὸ **ἀτράφαξ** δασύνεσθαι ἔστι δὲ εἶδος λαχάνου τὸ κοινῶς χρυσολάχανον, ὅπερ ἡ πλείων χρήσις διὰ τ' **ἀτράφαξ** ἢ λέγει, ὡς καὶ ὁ κομικὸς δηλοῖ ἐν τῷ **ψευδατράφαξος πλέα**». Πλημμελῶς δ' ἔχει καὶ τὸ ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοφάνη Σχολίοις φερόμενον Ἀχαρν. 1112 **Μίμαρξις**: σκευασία τις τῆς κοιλίας ἢ τῶν ἐντέρων». Ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐγράφητο **μίμαρξις** δι' ὁ φιλοῦ (Πρὸς Δεινδύρφοιο *Αριστοφ. Τόμ. Γ'*, σελ. 444 καὶ

Κόκκιον *Κομ. Ἀποστ. Τόμ. Α'*, σελ. 205).

Τὸ ἰδιότυπον ἰσοδυναμοῦν τῷ ἔδωδῃ εἶνε ἴδιον τοῦ ποιητικοῦ λόγου, ἐν ᾧ πολλὰ τοιαῦτα ὀνόματα φέρονται, οἷον **ἀγορητύς**, **ἀκοινοτύς**, **ἀλαωτύς**, **βοητύς**, **βρωτύς**, **γραπτύς**, **δαιτύς**, **ἐλεητύς**, **ἐπητύς**, **κιθαριστύς**, **κρεμβαλιαστύς**, **μηροτύς**, **ἐπιφιστύς**, **δαριστύς**, **ὄρχηστύς**, **στρυγτύς**, **παρητύς**, **ρυστακτύς**, **ταρυστύς**, κτλ. (ἴδε Νάικιον *Opusc.* Τόμ. Β', σελ. 181 καὶ Λοβέκιον *Paralipom.* σελ. 439 καὶ 444). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρὰ τῷ Ἡρόδοτῳ **καταπλαστύς** καὶ **ληϊστύς** καὶ **κιστύς** (Δ', 75. Ε', 6. Θ', 97). Ἄξιον δὲ σημειώσεως εἶνε ὅτι καὶ Ὁ Πλάτων εἶπεν ἐν τοῖς Νόμοις «**σφρονοτύς** ἑνεκα» (σελ. 933 ε. ἴδε Σταλδωμίον *Πλάτ. Τόμ. Γ'*, γ', σελ. 317). Ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται σελ. 406 δ' «Καὶ ὁ Οὐλιπιάδης ἔφη τίς αὐτῆ ἡ λιθίνη **βαλλητύς**; Ἐλευστὶν γὰρ τῆ ἐμῆ οἶδα πανήγυριν ἀγορευμένην [καὶ] **καλομένην βαλλητύς**». Ἀκριβῶς περὶ τῶν τοιούτων ὀνομάτων θὰ διαλάβωμεν ἐν οἰκειοτέρῳ τόπῳ.

Τὸ ὄνομα **νέκυς** εἶνε οὐ μόνον προσηγορικόν ἀλλὰ καὶ ἐπιθετόν. Ὑπῆρχε δὲ καὶ ἐπιθετόν **φόλυς**, οὗ σώζεται τὸ πληθυντικόν **φόλυες**. Ἡσυχ. «**φόλυες** κύνες: οἱ πυρροὶ ὄντες μέλανα στόματα (γρ. ἰσ. **στίγματα**) εἶχον» οἱ δὲ φύλακας». Ἡρωδιαν. περὶ Μον. Λεξ. σελ. 32, 33, «**φόλυς**, **φόλυες** κύνες παρὰ τῷ Ἀντιμάχῳ — ὁλοῦς τὸ προσηγορικόν εἶπε τὸ κύριον, Ζήλυς ὁ ποταμός, **ἔγγελος**, **μόλυς**». Τὸ **μόλυς** ἔχει πλημμελῶς. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἐφέρετο ἐπιθετόν **μόλυς** καὶ συγκριτικόν **μολύτερον** ἔτι δὲ ῥῆμα **μολύω**, ἐξ οὗ τὸ **μολύσις**. Καθὼς παρὰ Μιχαήλ τῷ Ἀκουμινάτῳ Τόμ. Β', σελ. 235, 28 ἀναγιγνώσκεται «**ἄρα τῆ μολύσει** λεγομένη ἢ τῆ σταθεύσει» ἀντὶ τοῦ **μολύσει** (Πρὸς καὶ Λοβέκιον *Προλεγμ.* σελ. 345). Μνημονεύει δ' ὁ Ἡσύχιος καὶ ἀτέρυς **ἰπποῦς** ἐπιφῶρος «οὕτω λέγονται ὅσοι ἀδυνατοῦ εἰσὶ ἔνιοι τοὺς ἀσθενεῖς». Πρὸς. **Ἐτέρυς**: ἀσθενές, λεπτόν.

Ὑπομνηστέον δ' ὅτι τὴν κλίσιν τῶν εἰς γε ληγόντων καὶ γοσ ἐν τῇ γενικῇ εἶνε ἐξ αὐτῶν σύνθετα, οἷον ἐτυμόδρυς, ἡμερόδρυς, λινοδρυς, φελλόδρυς, χαμαιδρυς, χαμαιπίτυς, ναρδύσταχυς, ψευδατράφαξ, κτλ.

εὐσταχυς, καλλίσταχυς, πολύσταχυς (μικρόσταχυς), καλλίχυτος, πολύχυτος, φίλιχυτος, ἀπιχχύς (ἴδε Κόκκιον *Κομ. Ἀποστ. Τόμ. Α'*, σελ. 535), εὐγῆρυς, μελίγῆρυς, μελιχόγῆρυς, ποικιλόγῆρυς, εὐδοτρυς, καλλίβοτρυς, μικρόβοτρυς, ποικιλόβοτρυς, φιλόβοτρυς (Πρὸς καὶ **ἐλλίβοτρυς ἢ ἐλλίβοτρυς**), κάτοφρυς, κυάνοφρυς, λασιόφρυς, λεύκοφρυς, μίσοφρυς, σύνοφρυς, ὑπέροφρυς (Πρὸς καὶ **χρύσοφρυς**), πάνοιζος (Πρὸς Λοβέκιον *Παραλειπ.* σελ. 251 καὶ 253),

μακρόγενυς, μικρόγενυς, ἰσάνεκος.

Λέγεται δὲ καὶ **ἀκικυς** σύνθετον ἐν ἐκ τοῦ **κίκυς**, οὐ μόνον ἡ ὀνομαστικὴ ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ὀμηρικῶς ἔπειρα, ὡς τὸ ἰδὲ μόνον ἡ αἰτιατικὴ, **ἔπειρα ἐπ' ἰθύν**, κτλ. Ὁμοίως τοῖς προκατειλεγμένοις ἐπιθέτοις κλίνονται καὶ τὰ ἐκ τοῦ **δάκρυ** συγκείμενα, **ἀδακρυς**, **ἀριδακρυς**, κτλ. (ἴδε Λοβέκιον *Παραλειπ.* σελ. 252 κέξ. καὶ Κουνήρον *Λεξ. Γραμμ. Τόμ. Α'*, σελ. 422 ἐκδ. β').

Πλημμελῶς ἔχει ἡ παροξύτονος ἐκφορὰ **χαμαιπίτυς**, **υπερόφρυς**, κτλ. Πάντα τὰ τοιαῦτα προπαροξύνοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Πρὸς καὶ **πρότρυς**.

Ἐν § 7 ἐξαλείπεται τὸ «Παντὶ δὲ φωνῶν ὑπάρχει — ἐκεῖνος δ' οὐδὲν περὶ αὐτοῦ γράφει» καὶ θετέον ἀντ' αὐτοῦ τόδε: Γράφει δ' ὁ Βερναρδάκης καὶ (σελ. 185, § 351, γ') «Ἐάν τὸ πρῶτον συνθετικόν μέρος λήγῃ εἰς - υς ἢ - υ, - ις ἢ - ι (γεν. - ε (ο) ως), - ας ἢ - ους, γίνεται χρεῖσις τῆς ἀραιφνοῦς ρίζης, οἷον: — πόλις πέρθω πολί - πορθος, μάντις πέλω μαντι - πόλις, λέξις θηράω λεξι - θήρας». Ἀλλ' ὁ τύπος **πολλοπορθος** εἶνε ἀμφίβολος, πιθανώτατον δὲ φαίνεται ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξεν. Ὄφειλεν ὁ Βερναρδάκης νὰ εἴπῃ «**πτόλις** πέρθω **πτόλις** - πορθος».

Ἐν § 10 ἐτυπώθη κακῶς **ἀπλότατος** ἀντὶ τοῦ **ἀπλότατος**, οὗ μόνον ἀντὶ τοῦ **μόνον**, *Græco-Rom.* ἀντὶ τοῦ *Græco-Rom.*, *ΙΓΣ* ἀντὶ τοῦ *οὐς*, **ἀπλοστάτος** ἀντὶ τοῦ **ἀπλοστάτος**, **Ἀπλοστέρως** ἀντὶ τοῦ **Ἀπλοστέρως** καὶ **ἀπλοικώτερον** ἀντὶ τοῦ **ἀπλοικώτερον**.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ἘΞ 83 ὁ θ ο α ν. Τέσσαρα τόμοι διὰ τὰ 4 σχολικὰ ἔτη τοῦ ἀναγνωστικοῦ μετ' αἰκονογραφῶν πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν τοῖς δημοτικοῖς καὶ ἰατρικοῖς σχολείοις διδασκόμενων ἀρρίνων καὶ θηλέων. Ἰδὲ ἐν λόγῳ σύγγραμμα, συντεταγμένον καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς νεωτέρας παιδαγωγικῆς, ἐξεδόθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἐν Γαλατῆ ἀστικῇ σχολῇ τῶν ἀρρίνων διδασκάλων Γ. Ι. Κούζου καὶ Γ. Α. Παλίου τῆς φιλικῆς συμπράξεως τοῦ ἀπαρτίτου διὰ πᾶν κοινωφελὲς ἔργον φιλολόγου κ. Α. Γ. Μοσράτου. — Ὁ περὶ ἠθικῆς ἀγωγῆς καὶ διανοητικῆς μορφώσεως λόγος τοῦ διδάκτορος τῶν μαθηματικῶν καὶ καθηγητοῦ κ. Μ. Κορέ, ὁ κατὰ τὴν ἐναρξίν τῶν ἑξατάκτων τοῦ ἐκπαιδευτηρίου Γ. Οἰκονόμου ἐκφωνηθεῖς. — Ὁ περὶ ἠθικῆς παιδείσεως λόγος τοῦ Γυμνασιάρχου κ. Β. Ψιλλᾶκη ὁ ἀπαγγελθεῖς κατὰ τὴν ἐναρξίν τῶν γενικῶν τοῦ Γυμνασίου Σέρου ἑξατάκτων. — Οἱ ὑπὸ τῶν κ. Ἀλ. Καρικουλά δ. φ. καὶ καθηγητοῦ καὶ Ἀντωνίου Κ. Ἀγγερίτου ἐπαγγελθεῖσες λόγοι τῆς 25 Μαρτίου ἐν τῇ ἐν Καλαμῆς λέσχῃ «Δημοκροπόλεως». — Τὸ τρίτον τεῦχος τῶν ἀπάντων τῶν ἀσίδιμου Κ. Πάπ (Ἡ Ἑλλάς ἡς μυστιότροπος δημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ Ἰριδί τοῦ 1836, ἔπειτα ἐν τῇ ἡμετέρῃ Ἐστέρῃ τῷ 1851, τὰ ὄντα τῆς νεότερης μου δημοσιεύθη ἐν τῇ Ἰριδί τῷ 1836, ὁ ἑαυτοῦ δὲ δίσκος Ἑλληνικῆς εἰκῶν δημοσιεύθη ἐν τῇ Ἐστέρῃ τῷ 1852, καὶ τὸ τραγῶδες τὸ ὅ Μάτσο ἔθιμα καὶ δημοτικὰ ἔθνη τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος δημοσιεύθη ἐν τῇ Ἐστέρῃ τῷ 1853). — Διατριβὴ περὶ τῆς θέσεως τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς πόλεως Τόμ. εὖς (διασφύρον τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς εἰς ἀδελφ. ἑστέρῃ τοῦ Ὀβιδίου) ἐν Βραϊλῶ ὑπὸ Π ἄ ν ο υ Κ ο ν

το γὰρ γ η δ.φ. και προφηγ διευθυντοῦ τοῦ Αὐκίου Λευκάδος. Ὁ αὐτὸς τῷ 1881 εἶχεν ἐκδόσει ἐν Κωνσταντῶν οὐδὲν ἱστορικὰς περὶ Βάρνης πόλεως ἐμπορικῆς και ὀχυρῆς παρὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον, και τῆς ἐκεῖ ἀνευρέσεως διγλώσσου ἐπιγραφῆς και ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1880 μετάρρασαν τοῦ ἀγγλικοῦ ποιήματος τοῦ Αἰδου. Κ. Γ. Κόστη «Ἡ Κωνσταντινουπόλις κατὰ τὴν Ἑλλ. ἀνθολογίαν ἦτοι κατὰ τὰ ἐν τῇ ἑλλ. ἀνθολογίᾳ ἐπιγράμματα» — Ἐκθεσις ἀναγνωσθεῖσα τῇ κδ. Ἰουνίου ἡμέρᾳ τῶν ἐνιαυσίων ἐξετάσεων ἐν ἑλλ. γυμνασίῳ Ἀδριανουπόλεως ὑπὸ τοῦ λογιῶν κ. Χριστοφοῦ Σαρματσοῦ γυμνασιάρχου.

— Ἀπεστάλη ἡμῖν τὸ πρόγραμμα τῶν διδαχθῶν σομένων μαθημάτων κατὰ τὸ κΗ'. σχολικὸν ἔτος (1884—1885) ἐν τῷ ἐν Παιλασίῳ Ἑλληνικῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τῷ ὑπὸ τοῦ ἱλλογιῶν κ. Ἀναστασίου Βενιέρη διευθυνομένῳ διὰ τῆς ἀπλῆς ἀναγωγῆς τοῦ ἐν λόγῳ προγράμματος πᾶς τις κείθεται ὅτι τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦτο εἶναι ὡς ἄριστα κατηρτισμένον.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 23. Ἡ συλλήψις τοῦ Προδρόμου και Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. — Τοῦ μεγάλου και τελευταίου τούτου προφήτου και ἀσκητοῦ τοῦ και κατ' ἐξοχὴν καθηγητοῦ τῆς ἐρήμου κληθέντος, Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, τῆς συλλήψεως, σήμερον μνηεῖαν ποιεῖται ἡ Ἐκκλησία.

Τὸ ὄνομα Ἰωάννης εἶναι ὄνομα Ἑβραϊκὸν και σημαίνει πλῆρης χάριτος· ὅταν δὲ ἰδέαν αὐτὸς ὁ Κύριος περὶ τοῦ χαρακτῆρος Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ εἶχεν, ἀναγινώσκουσαν εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Ματθαῖον ια. 11, ἐθα βητικῶς πρὸς τοὺς ἄλλους λέγει, «Ἄμην λέγω ὑμῖν» οὐκ ἐγήγγηται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ». Γ. Α.

ΙΣΤΟΡΙΑ. — 23 Σεπτεμβρίου 1825. Οἱ Ἕλληνας ἐπέπεσαν αἰφνιδίως κατὰ τῶν ἐν Κραβασσαρᾷ ἐστρατοπεδευμένων Τούρκων, οὓς ἐνίκησαν.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἡ διαφθερτεῖς ἐν τῇ νήσῳ Σιάθῳ εὐρίσκειται εἰς ἐπίτασιν. — Ἐκτακτὸς πίστωσις ἐχορηγήθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν ἐκ 200,000 δρ. πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ κέντου μέρους τῶν Ἀνακτόρων. — Κατὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἱατροῦ Χ. Τσηριγώτου εἰς τὸ φρανοκομεῖον Κερκύρας κατὰ τὸ 1882 εἰσῆχθησαν 51 ἐν ὄλῳ φρενοδραβεῖς ἐξ ὧν 42 γυναίκες και 9 μόνον ἄνδρες. — Κατὰ τὴν «Ἑβδομαδιαίαν ἱατρικὴν ἐφημερίδα» ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τῆς 5 μέρης τῆς 12 76οῦ ἀπεθίωσαν 23 ἄτομα ἐξ ὧν 13 ἄρρενα και 15 θήλια, ἐπὶ πληθυσμῷ 78,766 κατοίκων και 6,500 στρατιωτῶν. — Ἐκδοθὲν τὸ βούλευμα τῶν ἐνταῦθα ἐρετῶν ἐπὶ τῇ κατὰ τῶν συνδικατιστῶν δευτέρᾳ κατηγορίᾳ ἀπέριψε τὴν πρότασιν τοῦ εἰσαγγελλεῖος λόγῳ δεδικασμένου. — Ὁ ἀγαπητὸς τῷ βασιλεῖ ἡμῶν ναύαρχος Λεξένβρχειται, ὡς λέγεται, κατ' αὐτὰς ἀδιοργανωτῆς τοῦ ἡμετέρου ναυτικοῦ. — Νέα ἐφημερὶς «Ἀριστομένης» ἐξεδόθη ἐν Καλάμιας. — Ἡ χολέρα ἐνέσκηφεν εἰς Μαυροβούνιον. — Διά Β. Α. ἐκρίθη τὸ καταστατικὸν τῆς ἀνονόμου ἐταιρίας «Ἱπποσιδροδρομίου Ἀθηνῶν» ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ διετέθησαν 400 μετοχαί. — Ἐνεκρίθη ἡ σύστασις ἐμπορικῆς κατηγύρεως ἐν Λευκάδι. — Ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ τῶν 4 συγκλητικῶν τοῦ Πανεπιστημίου διὰ τὸ ἔτος 1884—1885, ἐξελέγησαν δὲ ἐκ τῶν και ἡδὴ τοιοῦτων οἱ κ. Ἀρεταῖος και Σμιτιέλος νεοὶ δὲ οἱ κ. Στρέϊτ και Παπαδόπουλος. — Τὸ ἐν Βάλῳ πλημμελειοδικεῖον ἔκαυσε (1) δύο ἐφημερίδας. — Ἐπισοθητῆ ὕψους παρατηρεῖται τῆς χολέρας.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Μετ' ἀγωνίας ἀναμένομεν νὰ ἴδωμεν ποίαν κομποδὴν ἐπιγραφὴν θὰ εὐρωσῶν αἱ ἐφημερίδες μας, ἵνα τὴν ἐπιθέσωσιν ἐπὶ τῆς κατωτέρω περικοπῆς ἐνὸς λόγου τοῦ κ. Γλάδστονος ἱερωνηθέντος ἐν τῇ Βουλῇ τῶν κοινοτήτων. Ἄλλ' αἱ ἐφημερίδες οὐδὲ τὴν περικοπὴν ἀνεκάλυψαν οὐδὲ διεπραξαν σχετικὰς ἐπιγραφάς, ὥστε νὰ ἐκλιζόμεν και ἡμεῖς μίαν. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ κατασκευάσωμεν δύο-τρεις και οἱ ἀναγνώσται μας ἂς ἐκλιζώσιν τὴν καλητέραν. «Γλάδστον και Ἑλλάς». — «Τὸ στρίψωμα ἐν ταῖς Ἀγγλικαῖς Βουλαῖς». — «Τὰ μανδύλια τῆς Ἑλένης τοῦ Μενελάου και ὁ πρωτοπουργὸς τῆς Ἀγγλίας». — «Τὸ κόμμα τῶν φιλελευθέρων και αἱ ραπτικαὶ μηχαναί». Ἐκλιζάτε, κυρία μου, τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἀρεσκείας σας—ὡς λέγουσιν εἰς τὰ ἐμπορικὰ και ἀνάγκωτε τὴν ἐν λόγῳ περικοπὴν :

«Ὁ εὐγενὴς προλαήσας μ' ἐρωτᾷ ἵαν γινώσκω, ἂν αἱ ἐν τοῖς γραφείοις μου ὑπηρετοῦσαι γυναίκες φέρουσι μανδύλια ἱερραμένα διὰ μηχανῆς. Τῷ ὑπενομιζῶ ὅτι ὑπάρχουσι τρεῖς τρόποι βραφῆς ἢ μάλλον στρίψωματος, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ κυριολεξία. Ὡς βιβλαῖος γνωρίζει ἡ Βουλῆ (1) δυνάμεθα νὰ διπλώσωμεν τὸ στρίψωμα και ἔπειτα νὰ τὸ βυθίσωμεν ἐντὸς τῆς συνήθους κόλας ἢ ἐν ἐλλείψει ταύτης ἐντὸς γόμας. Ἐπίσης δυνάμεθα νὰ τὸ στρίψωμεν διὰ τῆς ραπτικῆς μηχανῆς. Καὶ τέλος, δυνάμεθα νὰ τὸ στρίψωμεν διὰ τῆς χειρὸς. Ὅπως δὲ, ὑπέδειξα ἐν ταῖς περὶ οἰκονομίας τῶν ὀμηρικῶν χρόνων μελέταις μου—ἡ Ἑλένη τῆς Τροίας μετεχειρίζετο διὰ τὰ μανδύλια τῆς τὴν τελευταίαν τῶν ἄνω μεθόδων».

Σεῖς δὲ, ἐρατενοὶ οἰκοκυράδες τῶν Ἀθηνῶν, διδάχθητε ἐν μάθημα στρίψωματος παρὰ τοῦ πρωτοπουργοῦ τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Πρότινων ἡμερῶν ἀνεγινώσκομεν, — ἴσως και οὐκ ἀνεγνώσατε—ὅτι ὁ τάδε ποιητὴς ἐκέρθησε τόσας χιλιάδας διὰ τὸ δεινὰ ἔργον τοῦ «Ἦδη λοιπὸν ἡ ἐργασία τοῦ πνεύματος ἐκτιμᾶται και οἱ πεινώντες ποιητὰ θὰ κατανηθώσασιν μίαν ἡμέραν πτηνὰ μυθολογικὰ ἀναφερόμενα ὡς δαίγματα ἰλλείψεως καλαισθησίας παρὰ τοῖς προγενεστέροις. Ἄλλὰ διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἡ τοιαύτη ἐκτίμησις τῶν ποιητῶν και τῶν ἔργων τῶν ἀκούσατε τί ὑπέφερον οἱ ποιητὰ οἱ πρόδρομοι—ἢ μάλλον οἱ πτωχοπρόδρομοι τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου ὃν εὐρίσκειμεν περιπλανώμενον, γυμνητέοντα, βωβόντα, κεκραγόντα και λέγοντα:

Πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες Ζεῖνοι τε πτωχοὶ τε . . . διὰ νὰ τὸν βοηθῶσιν οἱ κάτοικοι τῶν διαφόρων τόπων ἐν οἷς περιπλανᾶτο Μετσαίνουσαν εἰς τὸν Τορκουάτον Τάσσον ἐξοδεύοντα πρὸς διατροφήν του ἵνα ὀβολὸν καθ' ἑβδομάδα, πελοποροῦντα ἀπὸ Φερράρας εἰς Σορρένον ἵνα ἐπισκεφθῇ τὴν ἀδελφὴν του και γράφοντα χαριτωμένον ποιημάτιον εἰς τὴν γάταν του ἵνα τὴν παρακαλέσῃ νὰ τῷ δανείσῃ τὸ φῶς . . . τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ὄπως τῷ χρησιμύσῃ ἀντὶ κανθῆλας διὰ νὰ γράψῃ . . . στίχους, Πλουσιώτερος τοῦ Τάσσου φαίνεται ὁ Κάμοις, ἔχων 20 ταλλήρων σόνταξιν παρὰ τοῦ βασιλέως Σεβαστιανῶν και ἠναγκασμένος νὰ εὐρίσκηται εἰς τὰ ἀνάκτορα τὸ ἀπὸ πρώτας μέχρις ἐσπέρας. Τὴν δὲ νύκτα . . . ἔσταλλον ἵνα δοῦλον νὰ ἐκαιτήσῃ διὰ λογαριασμὸν του ἀπὸ θύρας εἰς θύραν. Εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν ὀλίγα και περὶ τῶν ἰδικῶν μας ποιητῶν; ὄχι τὸ ἔδαφος φλέγει και ὑποχωροῦμεν. Μετσαίνουσαν εἰς Ὀυλανδίαν ἵνα παρασταθῶμεν εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ μεγάλου τῆς ποιητοῦ Βονδέλ. Ἐξῆ οὗτος συγγραφεὺν και ἀποζῶν ἐκ τῶν κερδῶν μικροῦ ἐργαστηρίου περικνημίδων μέχρι τοῦ 90 ἔτους τῆς ἡλικίας του. Ἄλλ' ὅτε ἀπέθανε δὲν εἶχεν οὐδὲ λεπτόν . . . Δὲν ὄπηγε οὐδὲ νεκροκαθάρατο δὲ αὐτόν. Πᾶς ἐκηδεῖται λοιπὸν; Δεκατέσσαρες ποιητὰί, ὄλοι συνάδελφοι του ἐν Μούσαις και πτωχεῖα, μετῆνεγκον τὸ πτώμα του ἀπὸ τοῦ πενιχοῦ δωματίου του εἰς τὸν πενιχοῦτερον τάφον του . . .

Φαίνεται ὅτι ὑπάρχουσι και ἄλλαχοῦ λωποδύται ἢ τοὐλάχιστον δὲν ἤλθον ἐτι ὄλοι παρ' ἡμῖν. Ἄλλ' ὑπάρχουσι και ἄλλαχοῦ διευθύνται τῆς ἀστονομίας και ἰδοὺ τί κατῴρθωσαν ὃ ἐν Βαρσοβίᾳ συνάδελφος τοῦ κ. Κοσσονάκου. Συνήγαγεν ὄλους τοὺς λωποδύτας τῆς περιφερείας του και ἐρωτογράφησεν αὐτούς· εἶτα δὲ ἐξέθηκε τῆς εἰκόνας τῶν εἰς κοινὴν και διαρκῆ θίαν ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν σιδηροδρομικῶν και ἱπποσιδροδρομικῶν σταθμῶν. Καὶ τῶρα ἂν τοὐμῆ τις τούτων ἂς παρουσιασθῇ ἐκεῖ! Τί ἄρα γὰρ θὰ συνέβαιναν, ἂν τὸ μέτρον τοῦτο ἐτίθετο εἰς ἐνέργειαν και παρ' ἡμῖν; Δυστὸν θάετον. Ἡ οἱ λωποδύται θὰ ἐκλεπτον σιδηροδρομοὺς και τροχιοδρομοὺς διὰ ν' ἀρθῶσιν τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, ἀτίνα σὺν τοῖς ἄλλοις θὰ ἐξέγοντο ἐστίαὶ προσβολῆς κατὰ τῆς μετριοφροσύνης τῶν, ἢ . . . θὰ ἐβλέπομεν καιμίας πρῶταν τὸν κυριώτερον σταθμὸν τῶν τροχιοδρομῶν—τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας—κατακεκαλυμμένην πανταχῶθεν μὴ τὰ φωτογραφημάτων τῶν μελατῶν τοῦ ἀστονομικοῦ Δελτίου, ἂν . . . οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Δὲν ὅσας φαίνεται παράδοξον ν' ἀναφέρωμεν τὸ ὄνομα τῆς ἀστονομίας και ν' ἀναμνησθῶμεν ἐνὸς ἀνεκδότου περὶ ἐυλοφορτώσεως; Χωρὶς τὸ παράπαν νὰ διέρχῃ και οὐδέμια σχέσις! . . .

Κυρίως τις ἐμαστίγωσας τόσον ἀπηνῶς τὸν δηρετὴν του ὥστε ὁ δαρεῖς κατήγγειλεν αὐτὸν πρὸ τοῦ δικαστηρίου. Ἰδοὺ δὲ ἡ δικαιολόγησις τοῦ καταγγελλέντου: — Ἐὰν τὸν εἶδρα καλά, διατὶ παραπονεῖται; Ἄν τὸν εἶδρα πάλιν κοχημα, ἂς ξαναῖθῃ και θὰ προσπαθῶ νὰ τὸν εἶδω καλλίτερα . . .

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ
Τοῦ σώματός σου μέλος μικρὸν κ' ἐγὼ τυγχάνω, τὸ σῶμα ἔχω κάτω, τὴν κεφαλὴν ἐπάνω. Τὰ πρῶτα δύο στοιχεῖα ἂν θέλῃς νὰ μοῦ ἐγάλης, ἐντὸς τοῦ ὀριθῶνος ἀμέσως θὰ μὲ βάλῃς.

Δύναμαι νὰ σ' ἀνοψώσω και στὰ ὄψη νὰ σ' ἀρῶσω πλὴν και νὰ σὲ κατεβάσω και νὰ σὲ κατακρημίσω.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Στρατηγὸς δίνετο πρὸς ἀμοιβὴν 1000 λίρας εἰς τάγμα συγκεκριμένον ἐκ χιλίων ἀνδρῶν και κυριεθσαν ἐξ ἐφόδου φροδίων τι. Καὶ εἰς μὲν τοὺς ἀξιωματικοὺς ἔδωκεν ἀνὰ 35 λίρας, εἰς τοὺς ὀπαξιωματικοὺς ἀνὰ 15 λίρας, εἰς δὲ τοὺς ἀπλοὺς στρατιώτας ἀνὰ 1¼ τῆς λίρας. Ζητεῖται ἐκ πόσων ἀξιωματικῶν, ἐκ πόσων ὀπαξιωματικῶν και ἐκ πόσων ἀπλῶν στρατιωτῶν συνέκειτο τὸ τάγμα.

ΛΥΣΕΙΣ

Αἱ νίγηματα. Ἐκάδη (ἔ-κά-δη) Ἀδυσονία (Ἄ-δύ-σ-ον-ία) Πεντέλη. Πρὸ ββλῆμα. Ὅθων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Κ. Π. Σ. Βάρναν. Λάθος ἂς μείνωσιν εἰς χεῖρὸς σας μέχρι διαδέσεως τῶν, ἀλλ' ἄνευ συγκαταβάσεως. — κ. Α. Κ. Χ. Σύρον. Ἐλήφθησαν 25×2. Ἐυχαριστοῦμεν. — κ. Σ. Γ. Σ. Γιούργεβον δ 26 ἀπεστάλη συνδρομὴ ἐλήφθη. — κ. Στ. Σ. Κ. Αἰτωλικόν. Ταχυδρομικῶς διὰ Τραπεζιματιῶν ἡ γραμματοσήμων. Σὰς εὐχαριστοῦμεν. Τὰ σῶματα ἐστάλησαν. — κ. Γ. Β. Ὀδησσόν. Αἱ παραγγελίαι σας και αἱ συμβουλαί σας ἐξετελέσθησαν τὰ δ' ὄμων χρήματα ἐλήφθησαν, τὰ ἄλλα ὄχι. — κ. Θ. Γ. Ἀ. Τούλτσον. Ἐλήφθη ὅσας εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Σ. Σμύρνην. Ἐλήφθη πολὺτιμος ἐπιστολή σας μετὰ κ. Κ. Π. ὅς ἀνεγνωσθῶμεν. — κ. Π. Ρίζον και Γ. Κ. Βασιλείου Πόρον. Σὰς συγγαίρομεν. — κ. Κ. Μ. Τρίπολιν και Α. Κ. Πάτρας. Συνεμορφώθημεν τῇ ἐπιστολῇ σας.